

DO APRÍLOVA

pěšinou,
co by kamenem dohodil
a ostatní došel.
Kdo to neumí přečíst,
ať jde po silnici,
a taky tam dojde.

KAPÁNEK DO BLÁTA

Starý Apríllov byl svého času snad nejzaostalejším a nejšpinavějším městem v celé zemi.

Krátce před svatbou mi tam náhodou upadly zlaté hodinky, a než jsem se vzpamatoval, zmizely v blátě.

Vzal jsem rychle hůl, abych je vyšťoural.

A jak tak šťourám, narazil jsem po chvíli na cosi tvrdého, z čeho se k mému úžasu vyklubala buřinka muže, úplně utopeného v marastu.

„Propánakrále,“ povídám udiveně, „jak jste se sem, človrdó, dostal?“

„Prachjednoduše,“ pravil starý pán, „přecházel jsem ulici, nedával dobrý pozor a tady jsem kapánek zabředl do bláta!“

POKAŽENÝ ZUB

Šel jsem kdysi na procházku do Stromovky. Ačkoli byl nádherný jarní den, v celém parku jsem nepotkal živou duši.

Až nedaleko jezírka mne vytrhl z myšlenek zoufalý zvonivý nářek.

Rozhlédnu se na všechny strany, napnu oči do korun stromů, ale kde nic tu nic!

Rozrušen usedl jsem na lavičku a po chvíli slyším:

„Achich ouvej, táta dlouhej, máma krátká, to je bolest!“

„Achich ouvej, jak já polezu po tom železu, to je bolest!“

A tu se mi zdálo, že úpění vychází z mého svrchníku. Sáhnu do kapsy a vyndám klíč:

Měl pokažený zub, a proto tak bědoval.